

Και το γυαλί πονάει Ελπίδα Αραβαντινού - Ζαφείρη

Συμμετοχή στο
1^ο Μαθητικό Συνέδριο της Μεσογείου
στην Τεργέστη με θέμα
«Δημοκρατία-Ανθρώπινα Δικαιώματα-Ανεκτικότητα»

Και το γυαλί πονάει σαν μπει μες του ανθρώπου τη ψυχή...

Και έκλεισα τότε τα μάτια μου και είδα πως ο κόσμος δεν έχει χρώματα... και προσπάθησα να μην ακούω, ώστε οι λέξεις να μην έχουν φωνή, κι έσβησα από το μυαλό μου κάθε γνώση σχετική με τη θρησκεία και την πίστη, έσβησα κάθε γεωγραφικό χώρο κάθε απόσταση, κάθε δρόμο.

Και ξάφνου βρέθηκα μακριά σε κόσμους που δεν είχα ξαναπάει, κι όταν αγγίξα εκείνο το χέρι ένιωσα πως το ταξίδι μου είχε ολοκληρωθεί και πως ήμουν ελεύθερος, έτοιμος να πετάξω, γιατί εκείνο το χέρι ήταν τόσο ζεστό κι ένιωσα ξαφνικά πως πετούσα κι ήθελα να φτάσω σε αυτήν την ακτή. Όμως ο κόσμος των θαυμάτων δεν κρατάει για πολύ...

Και η φουρτούνα πονάει, όταν σου κόβει την πνοή, κι εγώ ήθελα να φτάσω εκεί δίχως σχέδια, να πετάξω και να αγγίξω τη στεριά και να κοιτώ τ' αστέρια με τα άλλα παιδιά ... Γιατί οι "μεγάλοι" είναι ψηλοί και τα φτάνουν εύκολα τα αστέρια, όμως τούς είναι δύσκολο να τεντωθούν και να τ' αγγίξουν, γιατί φοβούνται πως θα βρουν κάτι διαφορετικό εκεί, κάτι που δεν θα τους μοιάζει. Κι είναι άδικο ο κόσμος να 'ναι γεμάτος μεγάλους "φοβητσιάρηδες" γίγαντες, ενώ τα παιδιά είναι πιο τολμηρά...

Κι εκείνο το χέρι μ' επανέφερε στον κόσμο αυτόν σαν άνοιξα τα μάτια μου να δω τα χρώματα πάλι...